

MÚZEUM ČERVENÝ KAMEŇ

Hrad Červený Kameň vznikol po roku 1241 ako jeden z mnohých v rámci systematickej výstavby kamenných hradov podporovanej ako panovníkom Belom IV., tak miestnou šľachtou a zapadol do siete pohraničných hradov, ktoré sa tiahnu od Devína až po Strečno. V období stredoveku ho dostávala uhorská šľachta za vojenskú alebo hospodársku pomoc panovníkovi ako dar. Pričom sa tu vystriedalo mnoho šľachticov. Najznámejší z nich boli Matúš Čák Trenčiansky, Wolfurtovcí, Zápoľskovci či Turzovci. Avšak všetky tieto rody sa tu striedali v pomerne krátkych časových intervaloch, preto medzi najvýznamnejšie patria tie rodiny, ktoré si Červený Kameň „vymenili“ v priebehu 16. storočia. V prvej polovici 16. stor. to boli Fuggerovci, ktorí postupne gotický hrad zbúrali a na jeho mieste postavili renesančnú pevnosť na uskladnenie surovín, s ktorými obchodovali. V priebehu 16. storočia však postupne slabnú ich obchodné pozície v Uhorsku, a preto sa ho v druhej polovici 16. storočia rozhodli predať. Novým majiteľom sa stal Mikuláš II. Pálffy, ktorý si zobral za manželku Máriu Magdalénu Fuggerovú a časť panstva mu pripadla ako jej veno. Od roku 1588 sú Mikuláš a Mária jedinými vlastníkami panstva a hradu a ich zámerom bolo vytvoriť tu reprezentačné sídlo rodu. Pálffyovci si udržali majetok až do roku 1945, kedy utiekli pred postupujúcou sovietskou armádou do Rakúska. V roku 1949 bol hrad vyhlásený za štátny kultúrny majetok. Bolo tu zriadené múzeum, ktorého činnosť je zameraná na dokumentáciu vývoja bytovej kultúry šľachty od 16. do začiatku 20. storočia a vývoja vojenskej techniky na slovenských hradoch.

1. SALA TERRENA

Sala terrena je považovaná za jeden z najväčších skvostov tohto hradu. Jej meno je talianskeho pôvodu a preložiť sa dá ako „prírodná sála“. Na ČK ju nechal vybudovať Mikuláš IV. Pálffy v 17. storočí. Inšpiroval sa počas svojej gavalierskej cesty v Taliansku. Pozval na hrad majstrov umelcov – štukatérov, kamenárov, maliarov a iných, ktorí mali za úlohu prebudovať hrad na honosné reprezentačné sídlo v barokovom slohu. Fresky v tejto a ostatných miestnostiach vytvoril taliansky majster Carpofo Tencala (1623 – 1685) v rokoch 1654 – 1657.

Takéto sály sa v Taliansku stavali ako súčasť záhrad alebo ich umiestňovali do palácov, zámkov, víl a pod. Bývali prepojené s exteriérom a dalo sa teda voľne vychádzať do záhrad. Oproti sa nachádza umelá grotta (jaskyňa), vyrobená z prírodných krasových hornín, privezených z jaskyne pod Bojnickým zámkom. Z nej a tiež z maskarónov (špecifický, výzdobný motív v podobe ľudskej tváre) vytekala voda, ktorá dotvárala kulisu hojnosti a reprezentácie. Počas horúcich dní a večerov tu panstvo trávil svoje voľné chvíle. Tiež sa tu hrávali divadelné predstavenia. V súčasnosti sa táto miestnosť využíva najmä počas civilných sobášov.

2. DOLNÁ HALA – PRED KOČOM

Stojíme pred kočom, ktorý bol používaný v 19. storočí. Tento bol na Červený Kameň privezený zo Smoleníc a patril Móricovi Pálffymu. Na jeho dverách sa nachádza erb rodu Pálffy. K nemu sa viaže tradícia, ktorá legendárne vysvetľuje jeho vznik. Jednej tmavej noci sa Pálffyovci vracali z ďalekej cesty. Púť im znepriemňovala silná búrka, ktorá splašila kone. Zakrátko z lesa vybehol jeleň a svojimi parohmi narazil do zadného kolesa. To sa zlomilo a páni museli prenocovať v lese. Ráno zistili, že most, po ktorom mali prechádzať, strhla búrka a pred nimi stála priepasť. Jeleň tak zachránil panstvu život aj za cenu svojho. Pálffyovci si ho z úcty a vďaky potom dali do svojho erbu. Pravda však nie je taká dramatická. Pán z rodu Pálffy (Pavol) si začiatkom 16. storočia zobral za manželku jednu dámu z rodu Bakóc- Erdödy (Klára) a prevzal od nich aj erb. Neskôr sa oba erby modifikovali, aby sa rody mohli identifikovať a neprichádzalo k ich zámene.

3. LEKÁREŇ

Lekáreň bola v minulosti nazývaná Zlatý orol. Vznikla v 2. pol. 17. storočia a je výsledkom prestavieb Mikuláša IV. Lekáreň na hrade mala výlučne súkromný charakter, teda nebola určená pre širšiu verejnosť. Vyrábali sa tu lieky na rôzne neduhy, likéry, kozmetické prípravky a lekárenské sladkosti. Zachovala sa kniha receptov z roku 1727, v ktorej je zapísaných 824 receptov. Zariadenie lekárne pochádza z roku 1752. V zásuvkách sa uchovávali liečivé rastliny a v stojatých nádobách zasa prášky, pilulky a sladkosti. Poslednýkrát bola činnosť lekárne obnovená v 30. rokoch 19. stor., keď na území Slovenska zúrila cholerová epidémia.

4. HORNÁ HALA

V oválnych nikách tesne pod stropom sa nachádzajú busty Habsburgovcov, ktoré vyjadrujú obdiv, úctu a podporu panovníka zo strany Pálffyovcov. Na stene visí tapiséria s mytologickým námetom rozhovoru Faetona s jeho otcom, bohom Slnka, Héliom. Na druhej strane miestnosti sú alegorické pozlátené sane, ktoré pochádzajú z Hlohovca a odkazovali na bohatstvo toho, kto si ich mohol kúpiť alebo si ich nechal vyrobiť. Nad schodiskom sú portréty husárov z pluku Rudolfa Pálffyho, ktorí bojovali za záujmy Márie Terézie a medzi oknami sú portréty šľachticov z rodu Zichy. Všimnite si, že keď okolo nich kráčame, stále sa na nás pozerajú, rovnako sa točia špičky topánok pánov. Cieľom bolo vyvolať ilúziu živosti portrétu. Pod obrazmi sú tiež zväčša talianske renesančné truhlice. Boli používané ako úložné priestory. Neskôr ich nahradili skrine ako je aj tá vzaďu.

5. RENESANČNÁ SÁLA

Miestnosť je vybavená ukážkou renesančného nábytku. Ten býval síce precízne rezbársky zdobený, ale sedací nábytok nebol až taký pohodlný, keďže ešte nebýval často čalúnený. Strop je vyzdobený bohatou freskovou výzdobou. V strede sa nachádza výjav z knihy Genesis – Agar na púšti. V menších kartušiach sú štyri ženské postavy, ktoré znázorňujú VELKORYSOSŤ, BOHATSTVO, HOJNOSŤ a ODMENU. Pod „Hojnosťou“ sa nachádza ďalší gobelín, ktorý bol veľmi cennou súčasťou výzdoby interiéru – odrážal bohatstvo majiteľa a zároveň izoloval teplo v miestnosti. Na druhej strane sa nachádza vdovský portrét Márie Magdalény rod. Fuggerovej, manželky Mikuláša II. Pálffyho. Na druhej strane je tzv. trónne kreslo, ktoré obsahovalo nielen úložný priestor, ale aj operadlo pre pohodlnejšie sedenie.

6. RENESANČNÁ JEDÁLEŇ

V čase renesancie sa v jedálňach začali objavovať rôzne skrine a komody, ktoré slúžili hlavne na odkladanie riadu a príborov. V každej miestnosti hradu sa nachádzajú kachle alebo krb. Tieto konkrétne sú habánske. V minulosti sa kúrilo len v niekoľkých miestnostiach, ktoré panstvo bežne obývalo. Miestnosť je bohato zdobená portrétmi, z ktorých za upozornenie stojí napr. portrét Evy Zuzany Pálffyovej. Hovorí sa o nej, že to bola najkrajšia žena, aká žila na tomto hrade. Portrét však nezobrazuje jej reálnu podobu, ide o fiktívny portrét z 19. storočia. Na strope je namaľovaný príbeh o Jozefovi a jeho bratoch – Jozef a Putifárova žena.

7. EMPÍROVÁ SPÁLŇA

Empír je umelecký štýl z obdobia vládnutia Napoleona Bonaparta. Tento nábytok je však ukážkou ruského empíru. Empír predstavuje ďalší návrat k antickému umeniu a jeho kopírovaniu. Tento krát však išlo o komplexnejší návrat, keďže empír napodobňoval aj staroveký Egypt a iné staroveké kultúry. Nábytok bol na hrad privezený po roku 1945. Jeho hodnota spočíva v tom, že ide o ucelenú kolekciu spálne a salóniku so všetkými prvkami. Zaujímavá je hlavne posteľ medzi oknami, ktorá vyzerá ako detská alebo príliš krátka. Je to jednolôžková posteľ dlhá dva metre. Opticky krátka je kvôli vysokým bočným čelám. Na portrétoch dám môžete sledovať typickú empírovú módu, ktorú tvorili šaty z jemných látok ako hodváb a mušlín.

8. EMPÍROVÝ SALÓN – ZA MREŽAMI

V tejto miestnosti môžete porovnať východoeurópsky empírový nábytok z predchádzajúcej miestnosti s empírom francúzskym a stredoeurópskym. Takmer v rovnakom čase sa vyvíjal aj tzv. biedermeier – štýl veľmi podobný empíru, ale určený viac menej pre inú spoločenskú vrstvu – meštianstvo. Biedermeier sa vyznačoval jednoduchosťou a dôrazom na pohodlnosť. Jeho príkladom je masívna pohovka s párikovým poťahom. Biedermeier bol rozšírený najmä v strednej Európe a prevažne v nemecky hovoriacich krajinách. V tejto miestnosti sa nachádzajú cenné obrazy. Medzi oknami sú to múzy oblečené v typických empírových šatách od maliarky Barbary Krafftovej. A následne sú to traja významní páni – gróf Benedikt Daun, Leopold II. a František Jozef I.

9. KABINET ZBRANÍ – I. MIESTNOSŤ

Kabinet zbraní približuje rôzne chladné a palné zbrane, ktoré pochádzajú aj z priamych zbierok rodu Pálffy. V prvej miestnosti si môžete všimnúť rozdiel medzi zbrojou európskeho a orientálneho vojaka.

V stredovej vitríne sa z jednej strany nachádzajú husárske pištole a malé pušky. Z druhej strany sú umiestnené lovecké tesáky, kuše a jazdecké šable (zahnuté) a paloše (rovné).

10. KABINET ZBRANÍ – II. MIESTNOSŤ

Zbrane v druhej miestnosti predstavujú ťažšiu a väčšiu výbavu vojaka. Nachádzajú sa tu pušky s rôznymi palnými mechanizmami a tiež drevcové halapartne a kopije. Zaujímavé je aj naznačené schodisko, ktoré viedlo do spodných podlaží bašty, keďže sa nachádzame na jej vrchu. Okrem toho sa tu nachádzajú delové gule, ktoré boli vykopané počas archeologických výskumov na hrade v druhej polovici 20. storočia. Za pozornosť stoja aj portréty Jozefa II. v detskom veku, ktoré ho zobrazujú so zbraňou v ruke ako atribútom moci.

11. ROHOVÁ IZBA

Táto miestnosť mohla slúžiť v istom období aj ako izolačná alebo nemocničná izba. Usudzujeme tak na základe reliéfu sv. Rócha, patróna chorých na mor, ktorý sa nachádza vo výklenku v rohu miestnosti.

Dnes je táto miestnosť zariadená ako spálňa z druhej polovice 19. storočia. Vtedy prevládala v umení tzv. historizmus, teda návrat k všetkým významným umeleckým slohom predchádzajúcich storočí. Predstavuje ukážku klasickej meštiackej spálne, kde dominuje dvojlôžková posteľ. V rohu oproti sa nachádza prútený alebo suchý záchod, ktorý ústila von do hradnej priekopy. Pred ním sa nachádza bidet a nočník. Stropy vonkajšieho traktu zdobia fresky s mytologickým a pohanským motívom, ktoré čerpajú námety z diela antického básnika Ovídia.

Za rohovou spálňou sa nachádza tzv. **budoár**, ktorý by sa dal v užšom slova zmysle vnímať ako šatník alebo prezliekareň.

12. BAROKOVÁ (PÁNSKA) SPÁLŇA

Tejto miestnosti dominuje hlavne bohato zdobená posteľ, ktorá patrila pôvodne uhorskému palatínovi Františkovi Wesselényimu. Palatín bol druhý najdôležitejší muž v kráľovstve, niečo ako dnešný premiér. Preto aj samotná posteľ musela reprezentovať jeho postavenie a majetát. Na strope je freska s antickým výjavom – smrť Kleopatry.

13. RUŽOVÝ SALÓN

Tento salón dostal pomenovanie podľa krbu z mramoru ružovkastej farby. V miestnosti sa nachádza ukážka špeciálnej a asi najbežnejšej techniky zdobenia nábytku – a tou je intarzia. Najmä intarzia s kvetinovým vzorom na nábytku pri krbe je typická pre Anglicko na začiatku 18.stor. kedy v krajine vládla kráľovná Anna Stuartová. Podľa nej dostala táto kvetinová intarzia aj pomenovanie – Queen Ann style. Na druhej strane sa nachádzajú veľmi obľúbené komodové sekretáre. Boli to multifunkčné kusy nábytku, ktoré sa dali využiť na odkladanie vecí, ale tiež ako písacie stoly, ak sa vyklopila predná doska.

14. RYTIERSKA SÁLA

Rytierska sála je najväčšia miestnosť na hrade, ktorá kopíruje šírku celého hradného krídla. Miestnosť je zariadená ako akási sieň predkov, ktorá má uchovávať pamäť hlavne na bojové úspechy rodu. Pálffyovci si asi najviac vážili boje a víťazstvá proti Osmanom, na čo tu je viac odkazov. Nad krbom visí štít osmanského bojovníka a portréty dvoch sultánov (Mehmed III. a Süleyman I.), na druhej strane vidíme mortuárium, teda vyznamenanie Štefana Pálffyho. V spodnej časti tohto mortuária sa nachádza uhorský vojak, ktorý stojí na hlave osmanského vojaka.

15. KNIŽNICA

Pôvodne obsahovala asi 14 000 zväzkov, z nich väčšina bola prevezená do špecializovaných inštitúcií v Bratislave. Toto je len jej nepatrná časť. Knihy sú napísane hlavne v nemčine, latinčine, maďarčine, občas sa nájdu diela vo francúzštine, angličtine, taliančine. Najhorlivejším zberateľom kníh bol Rudolf Pálffy, súčasník Márie Terézie. Nad knižnicou sa nachádza portrét Vojtecha Pálffyho. Všimnite si za závesom hrad ČK. Bol jeden z posledných Pálffyovcov, ktorí žili na tomto hrade. Celý portrét (oblečenie, hrad v pozadí) majú odkazovať na jeho významných predkov a pôvod.

16. KAPLNKA

Hradná kaplnka je považovaná za jeden z najväčších umeleckých skvostov hradu Červený Kameň. Predstavuje ukážku barokového sakrálneho umenia. Kaplnka slúžila na bežnú každodennú modlitbu obyvateľov hradu.

17. VEĽKÁ JEDÁLEŇ

Veľká jedáleň je zariadená v duchu doby Márie Terézie. Nábytok a aj doplnky sa viažu k tomuto obdobiu a portrétovej výzdoba miestnosti ešte viac umocňuje prohabsburskú orientáciu Pálffyovcov. Miestnosti dominujú najmä portréty Márie Terézie a jej manžela Františka Štefana Lotrinského. Okrem nich sú v tejto miestnosti portréty niektorých členov jej rodiny. Ide najmä o Jozefa II., neskoršieho nástupcu svojich rodičov. Pri kachliach, do ktorých sa prikladalo z Rytierskej sály, je zobrazený už ako dospelý muž. Na druhej strane ešte ako mladý chlapec.

Na opačnej strane miestnosti sa nachádza portrét cisára Karola VI., ktorý je známy najmä vďaka Pragmatickej sankcii, dokumentu, ktorým zabezpečil dedičnosť habsburského domína aj v ženskej línii.

Oproti Karolovi sa nachádza jedna z dcér Márie Terézie a jej manžel. Mária Kristína, prezývaná Mimi a Albert Sasko-Tešínsky sídlili v Bratislave, neskôr v Bruseli a napokon dožili svoje životy vo Viedni, kde založili slávnú galériu umenia Albertinu.

18. EMPÍROVÝ SALÓN

Empírový nábytok v tejto miestnosti pochádza z jednej garnitúry - sady. Bol privezený z Ruska, kde sa empír tešil veľkej obľube a udržal sa až do druhej polovice 19. storočia. Nábytok je vyrobený z brezového dreva a čalúnený zelenou látkou. V tejto miestnosti je možné tiež sledovať vtedajšie oblečenie a módu. Pre pánov boli typické vysoké goliere a ležérne účesy.

19. ORIENTÁLNY SALÓN

V 18. storočí sa v Európe začal prejavovať umelecký štýl ovplyvnený orientálnym umením a výraznou ozdobnosťou – rokoko. Podľa rokokovej módy sa salóniky vyzdobovali rôznymi orientálnymi predmetmi. Pochopiteľne, že s dopytom po takýchto orientálnych exponátoch rástla aj ich cena. Preto sa začali v Európe zakladať výrobné, ktoré ponúkali lacnejšie falzifikáty a kópie takýchto orientálnych exponátov (kabinet v rohu). Čínsky a japonský porcelán pochádza z 18. a 19.stor. Tieto exponáty odkazujú na bohaté zbierky Rudolfa Pálffyho.

20. ROKOKOVÝ SALÓN

Rokokový salónik dal vybudovať Rudolf Pálffy so svojou manželkou Eleonórou Kaunitzovou (portréty medzi oknami) v čase, keď rekonštruovali hrad po požiari. Nachádza sa tu unikátna galéria tzv. *modrých dám*. Sú to portréty mladých aristokriatiek, ktoré navštevovali dievčenskú školu rehoľných sestier Notre Dame v Bratislave. Škola „sestier notredamiiek“ bola jednou z najlepších škôl na území vtedajšieho Slovenska. Tieto portréty si nechávali mladé dámy maľovať na konci svojho štúdia. Portrétované boli v modrých šatách, ktoré predstavovali niečo ako školskú uniformu. Portréty môžeme prirovnať k dnešnému maturitnému tablu.

21. ZLATÝ SALÓN

Vybavenie v miestnosti je ukážkou nábytku z obdobia vládnutia francúzskeho kráľovského páru – Ľudovíta XVI. a jeho manželky Márie Antoinetty. Vystavené hodiny pochádzajú z významného hodinárskeho centra v Brne.

22. PÁNSKA PRACOVŇA

Takto mohla vyzerat' pánska pracovňa na konci 18. storočia a v prvej polovici 19. storočia. Nachádza sa tu písací stôl, ale tiež hrací stôl, na ktorom sa páni hrávali rôzne hazardné a spoločenské hry. Do priehlbínok v stole sa počas hry odkladali peniaze alebo žetóny. Muži často sedávali na takýchto pohodlných kreslách zvaných ušiaky a napr. čítali nejakú knihu alebo jednoducho oddychovali. Zaujímavý je portrét nad kozubom. Je na ňom zobrazený Mikuláš II. Pálffy, prvý Pálffyovec, ktorý vlastnil hrad Červený Kameň. Pod ním je kamenná kópia reliéfu jeho najslávnejšej bitky – Bitky pri Rábe (1598). Ráb (dnešné mesto Győr na severe Maďarska) bol pod správou Osmanskej ríše. V rámci 15-ročnej vojny s Osmanmi sa Mikuláš osvedčil ako šikovný stratég a významný vojvodca. Znovudobytie Rábu bolo jeho najväčším úspechom, ktorý ocenili aj významní panovníci kresťanskej Európy. Na jeho počesť zvonili zvony v celej monarchii. Mikuláš si slávu neužil dlho, keďže o dva roky na to zomrel (1600). Zabezpečil však svojich dedičov, tí podľa jeho vzoru začali kariéru významných vojvodcov (syn Štefan) alebo štátnikov (syn Pavol).

V tejto miestnosti sa nachádza jedna zaujímavosť, ktorú skrýva komoda stojaca napravo od kozuba. Je to skrytá toaleta. Vo vnútri chýba ešte keramický nočník, ktorý po vykonaní potreby samozrejme služobníctvo vyneslo.

23. POSLEDNÁ MIESTNOSŤ - PREDSIENŤ

V tejto miestnosti sa nachádza portrét Márie Terézie, ktorá je na ňom zobrazená už po smrti svojho manžela v čiernej farbe ako vdova

Najväčšiu pozornosť v tejto miestnosti si však zaslúžil vysoko cenený umelecko-historický objekt, ktorým je bronzová replika Madony s Ježiškom z prelomu 19. a 20. stor. od známeho talianskeho renesančného umelca Michelangela. Mramorový originál sa nachádza v katedrále v Bruggách a tento bronzový odliatok je jedným z piatich na svete (ostatné sú v New Yorku, Edinburgu, vo Florencii a Washingtone), vďaka čomu sa stáva mimoriadnym zbierkovým predmetom nášho múzea ako aj Slovenska.

HRADNÉ PIVNICE – TERASA

Hradné pivnice dali vystavať v 16. storočí Fuggerovci, ktorí v rámci svojej spoločnosti obchodovali s meďou a so zlatom, striebrom a železom. Tieto komodity prevážali zo stredoslovenských banských miest takmer do celej Európy. Ako sme si už spomínali, tak v roku 1535 sa hlavný predstaviteľ rodiny, Anton Fugger rozhodol odkúpiť panstvo a hrad Červený Kameň, ktorý vlastnili ich obchodní partneri, Thurzovci, pričom majetok získali ako vyplatenie podľnosti, ktorú u nich Thurzovci mali. Hrad má taktiež výhodnú geografickú polohu. Nachádza sa v blízkosti všetkých významných miest (Bratislava, Viedeň, Brno, Trnava) a zároveň je od nich dostatočne vzdialený, čo zabraňuje zbytočnému vojenskému útoku zo strany nejakého nepriateľa. Faktom je, že hoci Fuggerovci obchodovali s drahými kovmi, tieto komodity sa nikdy nedostali na hrad Červený Kameň. Skôr, ako ich Fuggerovci dostávali, vzdali sa svojich dŕžav na strednom Slovensku. Rovnako tak zanikla aj ich banská spoločnosť. Postupne strácal svoj význam aj samotný hrad. Fuggerovci sa ho rozhodli predat'. Novým majiteľom sa stáva Mikuláš II. Pálffy. Pálffyovci pivnice využívali rovnako ako aj Fuggerovci na uskladnenie potravín a vína.

PRVÉ POSCHODIE PIVNÍC

Nachádzame sa na prvom podlaží hradných pivníc. Všimnite si diery v stene. Tieto diery tu zostali po trámoch, ktorými sa v podstate zväčšovala kapacita priestoru. Trámy vytvárali ďalšie regály, ktorými sa v minulosti snažili využiť priestor pivníc v čo možno najväčšej miere. Dva stĺpy tu boli dobudované až neskôr. Sú to oporné piliere širokého schodiska, po ktorom sme vystupovali na začiatku prehliadky do hornej haly. Dvere v strede pivničného priestoru bez schodiska vedú do medzi podlažia. To bol priestor medzi hradom a pivnicami, sídlila tam pravdepodobne hradná posádka a tiež sa tam v čase Fuggerovcov nachádzali také priestory ako kuchyňa, pekáreň, atď. Ďalšie dvere na konci schodiska vedú do hradnej lisovne, ktorú vybudoval Mikuláš II. Pálffy. Dodnes sa tam nachádza konštrukcia lisu na hrozno z roku 1774.

JUŽNÁ BAŠŤA

Fortifikačný systém hradu Červený Kameň je unikátny nielen svojou zachovalosťou, ale aj tým, že ide o najmodernejší obranný systém vtedajšej Európy. Obranná pevnosť pozostáva zo štyroch nárožných bášť, ktoré ju chránia zo štyroch svetových strán – my sme v južnej bašte. Systém obrany bol založený na odsávaní vzduchu alebo jednoduchšie povedané na prievane. Ten zabezpečovali otvory nad každou strieľňou a tiež komíny hore v strope. Každá bašta mala zároveň štyri podlažia, na ktorých bola rozmiestnená obrana.

SPODNÉ PODLAŽIE PIVNÍC

Rozprestiera sa tu približne 78 m dlhá pivničná hala, ktorej výška je do 8 m a šírka 8 m. Aj na tomto podlaží možno vidieť diery od trámov, ktoré tvorili ďalšie podlažia na uskladnenie tovaru. Po celej dĺžke stropu sa zachovali kladkostroje (kovové obruče), ktorými sa materiál na tieto podlažia vyťahoval. V niektorých výklenkoch pod oknami vidíte zamurované dvere. Tie viedli do hradnej priekopy. Hoci stále hovoríme o pivnici, čo evokuje predstavu, že sme pod zemou, nie je to tak. Ak by tu aj dvere boli, dnes by sme potrebovali ešte rebrík, aby sme zostúpili na zem. Priekopa je v hĺbke asi 5 m. Prečo však nie sme „pod zemou“? Zo strany od nádvorja sa nachádzame približne 13 m pod jeho úrovňou. Pivnice nie sú hĺbené do skaly. Sú na nej postavené, akoby na ňu prilepené. Staviteľia šikovne využili danosti terénu a rozdiel medzi nádvorím a priekopou dosiahli prirodzene. Nádvorie nemuseli umelo naväzovať zeminu, a to sa prejavilo aj na rýchlosti výstavby pevnosti.